

Det är sen kväll när Vide går ut med sin morfar på promenad. Den steniga marken är roströd och snart har de kommit upp på en liten kulle. De stannar och tittar uppåt. Ljusa prickar lyser upp den annars nattsvarta himlen.

”Jag är ingen rymdexpert som din mormorsfar, men lite vet jag. De flesta av prickarna där uppe är stjärnor” berättar Morfar. ”Stjärnor är brinnande solar som befinner sig långt långt borta. Men vissa av prickarna är andra planeter som alla kretsar runt vår sol.”

Vide pekar på en blå prick som lyser starkt.

”Vad är det?” frågar Vide.

”Det där är Jorden” svarar morfar.

Nästa morgon efter frukost går Vide in till det gamla förrådet bakom huset. Där inne finns det många spännande saker. Vide undersöker ett stort grönt kylskåp som står längst in i förrådet. Han undersöker sidan på kylskåpet och ser en massa sladdar och andra elektriska saker. Vide tycker att något fattas. Han tar upp ett halvt äpple ur fickan och trycker in det på ett bra ställe. Det blixtrar till och en liten grön lampa börjar lysa. Vide ser nöjd ut.

”Vide! Är du här inne?” säger pappa som står i dörröppningen till förrådet.

”Ja! Jag är vid kylskåpet” svarar Vide.

Pappa går in i förrådet och tittar fundersamt på det gröna kylskåpet.

”Lustigt. Den där gamla uppfinningen hade jag glömt. Jag fick den aldrig att fungera.”

Pappa öppnar skåpet, böjer sig ner och kliver in. Dörren stänger sig långsamt och säger klick. Sedan hörs ett ”Surr”.

Vide väntar ett tag på att pappa skall komma ut igen. Sekunderna går, men ingenting händer. Vide blir otålig och öppnar dörren. Kylskåpet är tomt.

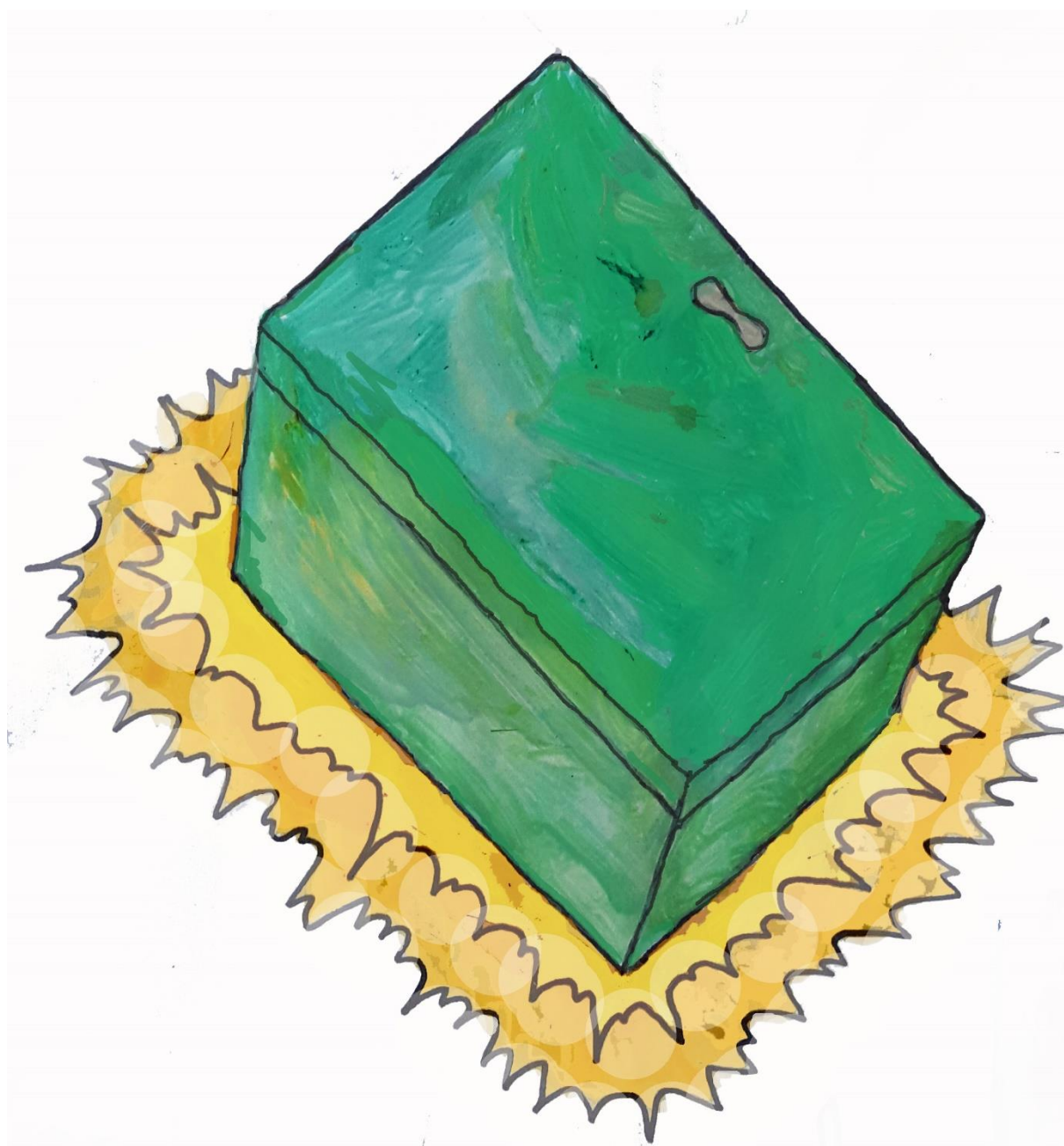
”Pappa?” ropar Vide oroligt.

Men ingen svarar. Vide blir rädd och springer ut ur förrådet och vidare mot huset. Han får syn på mamma i det stora växthuset. Hon ser ut att fäkta i luften med trädgårdssax. Vide springer in i växthuset men tvärstannar. Bönplantorna har blivit levande och hoppat ner på golvet. De närmar sig nu mamma med hjälp av sina rötter, samtidigt som de viftar vilt med sina bladiga grenar.

”Hämta pappa!” säger mamma med desperat röst. ”Bönorna har blivit helt vilda och jag behöver hans hjälp. Skynda dig Vide. Jag håller dem stängna tills han kommer.”

Vide vet först inte vad han ska göra. Hur kan han förklara för mamma att pappa försvunnit. ”Jag måste hitta pappa själv” tänker Vide och springer tillbaka till förrådet. Han öppnar kylskåpet och kliver in. Dörren stängs och sedan ”Surr”.

Vide öppnar kylskåpsdörren och tittar ut. Himlen är blå med små konstiga luddiga vita moln. En bit bort står en stor röd lada och marken han kliver ut på är alldeles gräsbeklädd. Vide ryggar tillbaka lite när han ser ett stort fyrbent djur som sakta går emot honom. Han pustar ut. "Det är ju bara en ko" säger han till sig själv.

"Mjau" hörs det bakom honom.

Vide vänder sig om och får se en...

"En katt!" utropar Vide glatt.

"Jag heter Yuno. Visst smög jag bra?" säger katten.

"En talande katt" konstaterar vide och sätter sig på huk.

”Ska vi leka?” frågar Yuno.

”Inte just nu” svarar Vide. ”Jag letar efter min pappa. Har du sett honom?”

”Tyvärr inte. Du är den enda människa jag sett idag.”

Plötsligt stelnar Yuno till. Hon hade hört något från det höga gräset bakom henne. Yuno vänder sig om och får syn på en jättestor beigefärgad katt.

”Hjälp!” ropar Yuno och springer in mellan Vides ben.

Den stora beigefärgade katten sätter nu också fart. Det blir en vild jakt i cirklar runt gräset. Vide springer tillbaka till kylskåpet, öppnar dörren och kliver in.

”Kom Yuno!” ropar han.

Yuno fintar den stora beigefärgade katten, tar några snabba språng och hoppar in i kylskåpet. Vide stänger snabbt dörren.

”Surr!”

Vide öppnar försiktigt dörren och känner direkt hur kallt det är utanför. Han kliver ut och omsluts av en skir blågrön dimma. Kylskåpet har fört Vide och Yuno till en isbelagd ö omgiven av ett stilla hav.

”Brrr, vad kallt det är här” säger Yuno med ovanligt pipig röst.

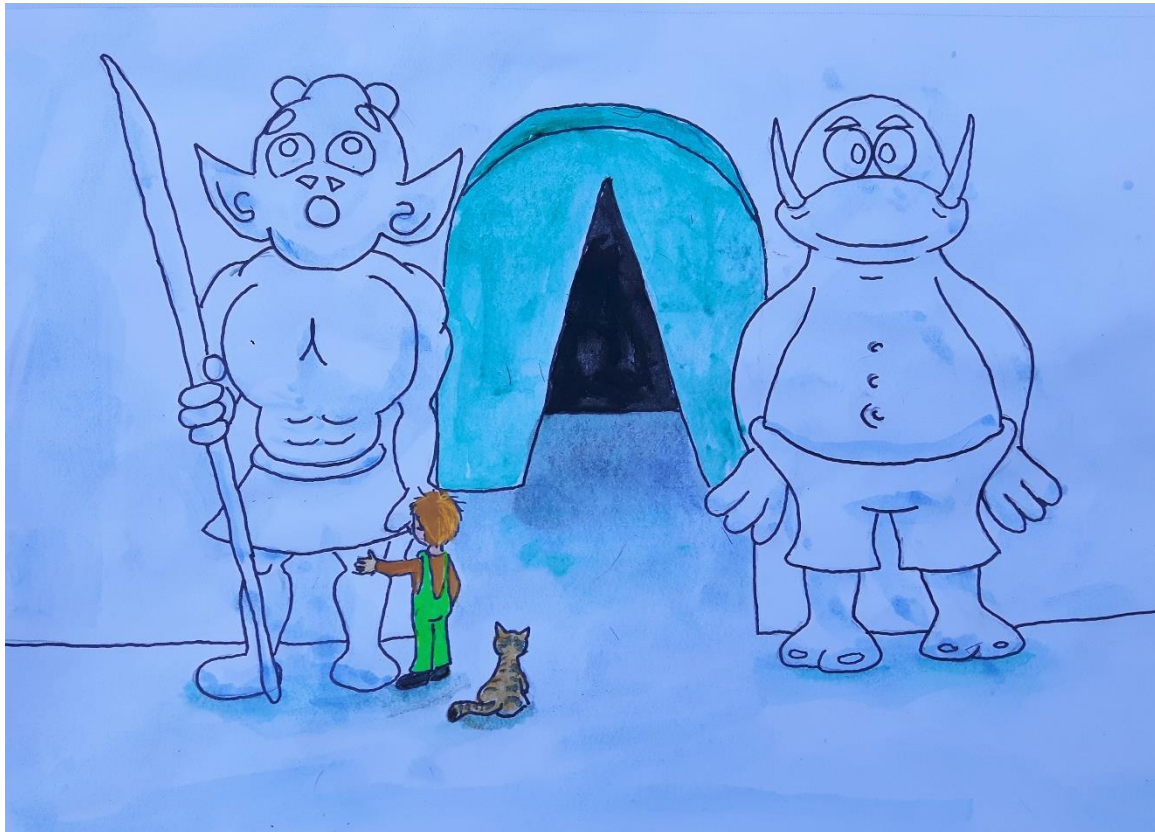
”Ha ha! Vad roligt du låter” säger Vide med en lika pipig röst.

”Det måste finnas helium i luften här” konstaterar Yuno.

Sedan börjar båda att skratta åt hur löjliga de låter. När de lugnat ner sig fortsätter de framåt. Efter att ha gått en stund får de syn på ett högt torn.

”Kom! Pappa kanske är där inne” säger Vide.

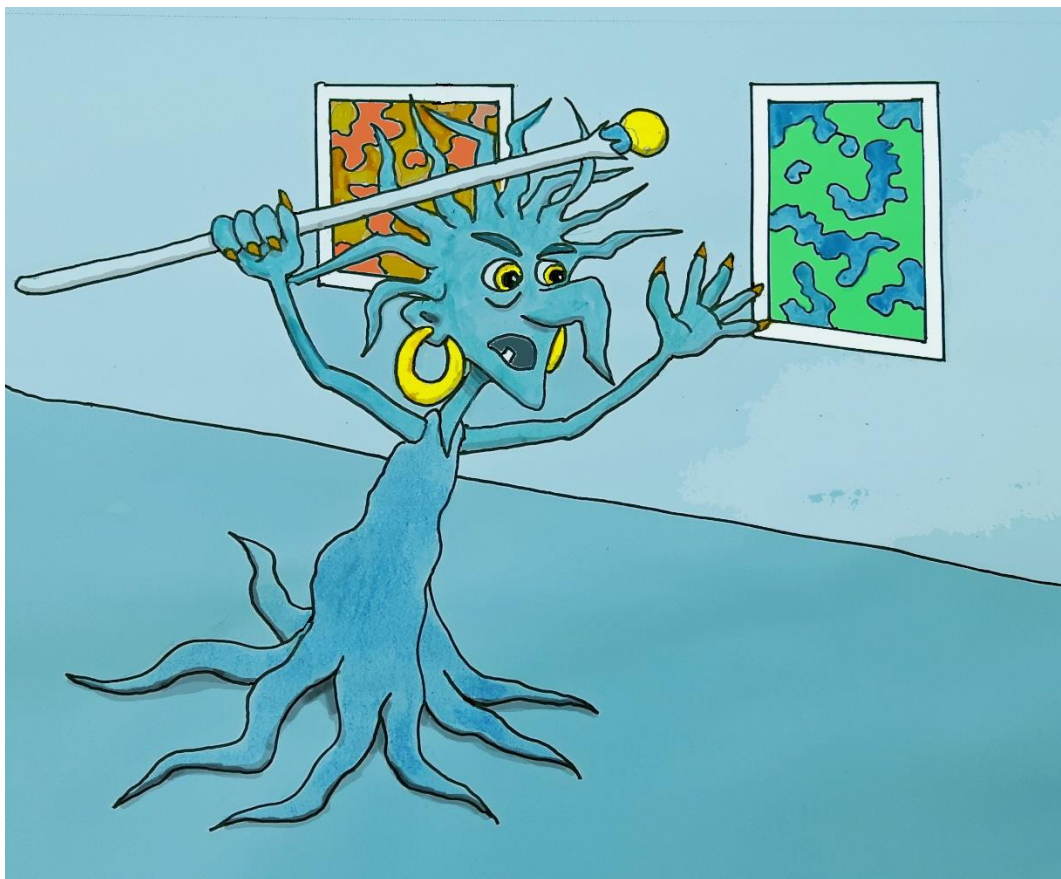

När Yuno och Vide kommer fram till tornet ser de två gigantiska tvåbenta varelser som bevakar en stor ingång. Vide blir nervös och går försiktigt fram mot ingången, men snart märker han att de två varelserna inte rör på sig alls. Han går fram till en av dem och petar på den med fingret.

”Ha! Det är ju bara en kall staty” säger Vide med pipig röst.

De går in i en stor hall och ser en spiralformad rulltrappa som går uppåt utmed ytterväggen. Båda ställer sig på rulltrappan och åker uppåt. Efter någon minut kommer de längst upp i tornet till en stor sal. På väggarna hänger sju stycken stora tavlor med underliga motiv i olika färger. När Vide tittar närmare på en tavla, tycker han att färgerna långsamt flyter in i varandra.

”Välkomna hit till min enkla boning” hörs en stark, men även pipig, röst.

Vide och Yuno får syn på en nästan två meter lång kvinnlig varelse som kommer emot dem. Hon är alldeles blå, har många konstiga ben och tittar på dem med intensiva gula ögon. Hennes högra hand greppar om en lång vit stav med en gul sten.

”Åh nej!” utbrister Yuno. ”Det är ishäxan Uriana. Fort, vi måste fly”.

Katten drar med sig Vide och tillsammans flyr de. Yuno springer rakt mot en tavla med mestadels orangea och beigea färger och hoppar rakt in i den.

”Surr!”

Vide tvekar inte, utan hoppar efter.

”Surr!”

”Neej!” utropar ishäxan. ”Så lätt skall ni inte komma undan.”

Vide landar mjukt på rumpan. Han ställer sig upp och tittar sig omkring. Han ser Yuno en bit bort och pustar ut. Det är skönt att inte vara ensam.

”Men var är vi nu?” tänker Vide. ”Det ser ut som...”

”Vi flyger på ett moln” säger Yuno.

Hennes röst är inte pipig längre.

”Det blåser mycket här” säger Vide och upptäcker att även hans röst låter som den brukar.

”Det stämmer” säger Yuno och nickar.

Vide ställer sig bredvid katten, formar händerna till en tratt och ropar: ”Pappa! Är du här?”

Han väntar en liten stund, men ingen svarar.

”Ser du vad det är för prickar där borta?” säger Yuno. ”Min syn börjar bli lite dålig.”

Vide kisar med ögonen och tittar åt det håll katten pekat. Han ser ett tiotal prickar som långsamt blir allt större. Efter en stund säger Yuno:

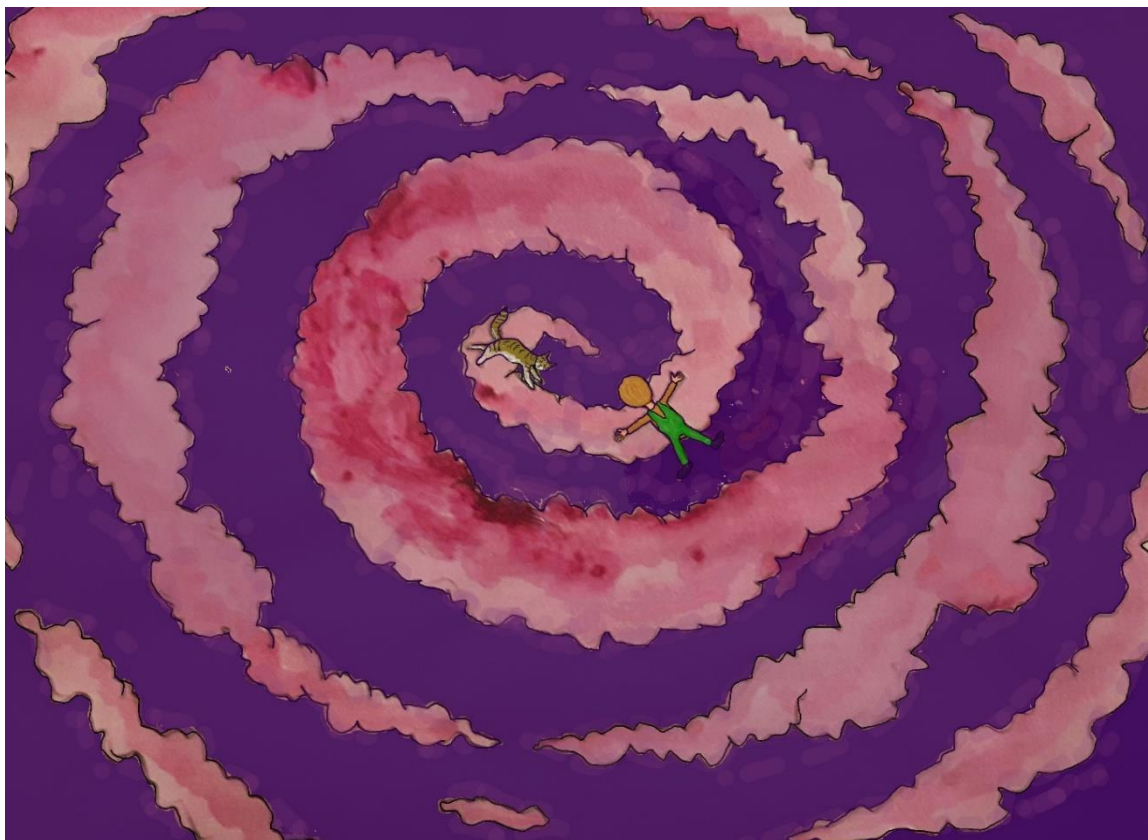
”De ser ut som någon slags fåglar. Stora fåglar.”

”Med vassa näbbar, huggtänder och långa klor. Riktiga monster. Kom så sticker vi!” säger Vide.

Yuno och Vide börjar att springa, men det går långsamt på det fluffiga molnet och de upptäcker att de inte har någonstans att fly. De flygande monstren är nu riktigt nära. Vide och katten har ingen annan utväg än att hoppa ut över molnets kant. Både hoppas och lyckas precis undkomma det första monstrets klor. De faller neråt i hög fart mot ett stort virvlande lilafärgat moln.

”Hjälp!” ropar Vide medan de faller ner i molnet.

”Surr!”

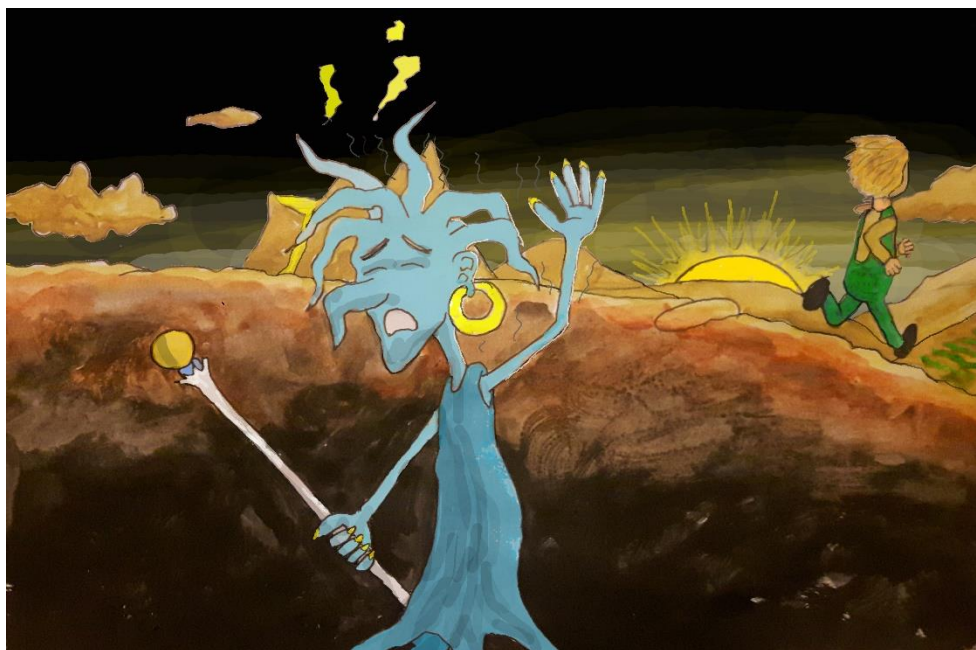
Vide känner att farten saktas ner och sedan träffar både han och katten den hårda marken med en duns. Det är mörkt runt omkring dem. Men längre bort över ett krön är det betydligt ljusare.

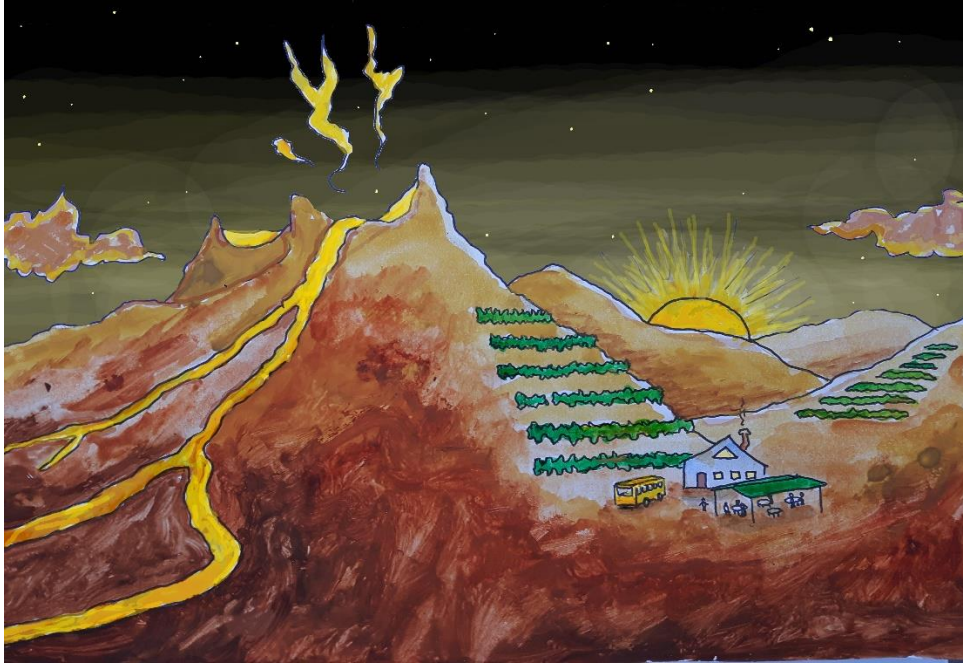
Plötsligt hörs ett "Surr" och det gröna kylskåpet dyker upp från ingenstans ett tiotal meter ifrån dem. Dörren öppnas och ishäxan kryper ut. Hon får syn på dem och utropar:

"Moa ha ha! Nu har jag er!"

"Spring!" ropar Yuno.

Vide och katten springer med full fart uppför en backe mot ljuset. Ishäxan följer efter och snurrar sin stav i luften. Yuno hinner upp först och strax efteråt kommer Vide. Borta i horisonten skiner en stark sol som är betydligt större än solen hemma. De fortsätter framåt ner mot en bred dalgång. På andra sidan dalen höjer sig en stor vulkan. När ishäxan når krönet träffas även hon av solens starka sken. Hennes hud börjar ryka och hon skriker ut av smärta. Ishäxan flyr snabbt tillbaka till mörkret.

Lättade av att ha blivit av med ishäxan går Vide och Yuno nerför dalgången. Vide ropar på sin pappa, men ingen svarar. När de kommer närmare vulkanen ser de att det växer långa rader av vinrankor längs med bergets sluttningar. De ser även en stor byggnad och en gul buss. Utanför byggnaden sitter det ett tjugotal människor och dricker vin. En dam med blont hår får syn på dem och ropar: "Vide! Vad gör du här?"

Vide kan inte tro sina ögon. Där sitter ju hans mormor tillsammans med sina väninnor. Han kom då ihåg att morfar nämnt att mormor åkt på en vinprovarresa.

Vide försöker förklara vad han varit med om medan mormor kramar om honom. Hon ler och nickar glatt när han berättar sin historia.

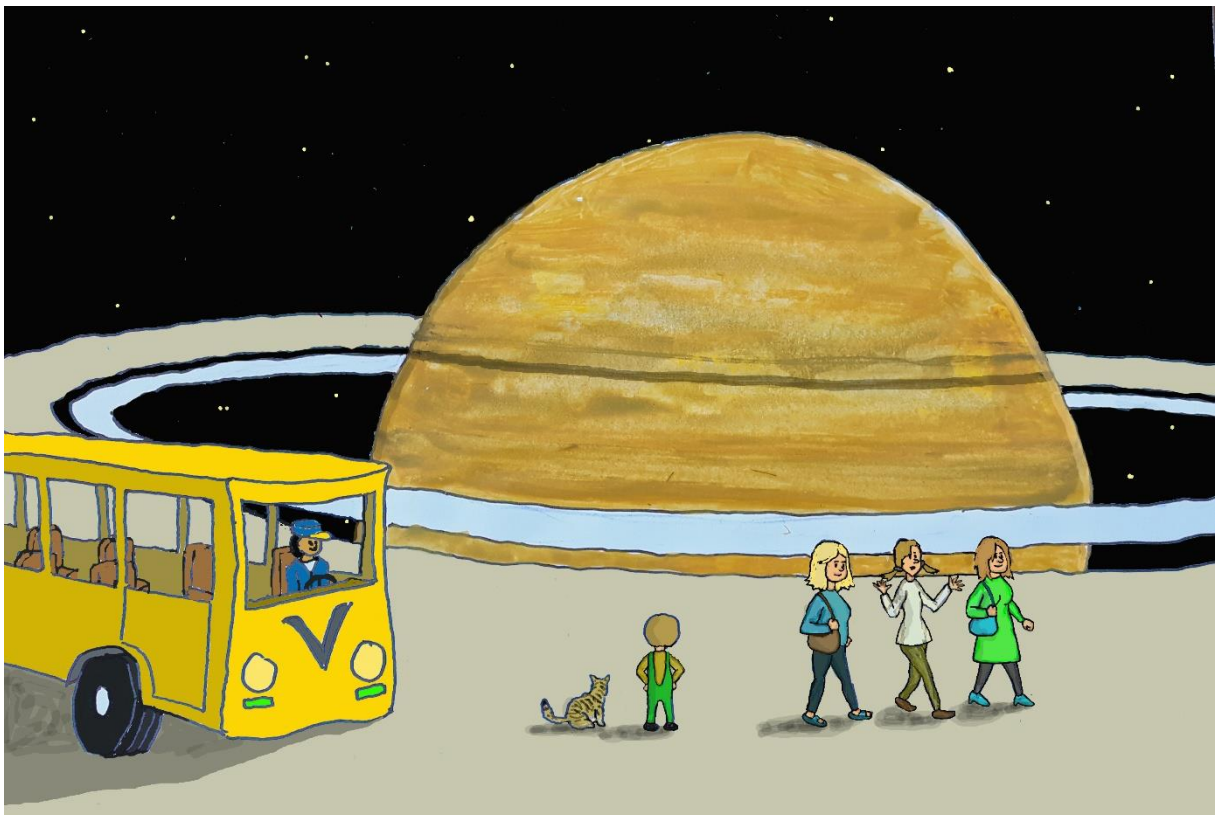
När vinprovningen är slut insisterar mormor på att Vide och Yuno ska följa med dem. Vide vill fortfarande leta reda på sin pappa, men han och katten följer snällt med i bussen.

"Wrooom!"

Bussen åker i superfart och bara några minuter senare bromsar den in och gör en tvärsladd på en bred isig väg. Alla passagerare kliver ut och tittar sig omkring. De befinner sig på en ring som går runt en stor planet. Utsikten är fantastisk. Vide tittar sig omkring. I närheten finns en kinarestaurang, men ingen pappa.

”Kom med Vide. Nu är det dags att äta lite” säger mormor.

Vide och Yuno följer med in i restaurangen. Vide tittar sig omkring i restaurangen men ser ingen pappa här heller.

De sätter sig vid ett runt bord och får in menyer. En ung man kommer in med en korg fylld med små kakor. Han går fram till Vide och sträcker fram korgen.

”Hej lille vän!” säger mannen. ”Vilken fin katt du har. Jag heter Josef. En kaka kan vara precis det du behöver för att hitta den du söker.”

Josef klappar Yuno på huvudet och ger Vide en blinkning.

Vide tar en kaka och bryter den mitt itu. Inuti kakan finns en lapp. Vide läser: ”Sök där det är som kallast.”

Vide får en idé. Han lämnar bordet tillsammans med katten och smyger in i köket. Vide hittar en stor blå frys och öppnar dörren. Han kastar ut några påsar med frusen broccoli och kliver in, tätt följd av Yuno. Dörren stängs.

”Surr!”

När Vide öppnar frysens dörr möts han av varm torr luft. Yuno hoppar ut och landar i het grå sand.

”Aj! Mina tassor gör ont. Får jag rida på dig?”

Vide böjer sig framåt och katten hoppar upp på hans axlar.

”Tack! Nu känns det mycket bättre” säger Yuno.

Vide tittar sig runt omkring på den grå öknen. Ingen pappa i sikte här heller. Vide börjar gå mot en stor krater; ett ringformat Berg som bildats av ett meteornedslag. När de kommer närmare kratern får de syn på ett bord och två stolar. På ena stolen sitter det en ung kvinna och på bordet står ett glas med vatten. Vide känner hur törstig han är och springer fram mot vattenglasets. Han greppar glaset och tittar på kvinnan. Hennes ögon är slutna och läpparna ser torra ut.

Vide tvekar en kort stund, men går sedan fram till kvinnan och sätter försiktigt glaset till hennes läppar. Kvinnan tar ett par små klunkar och öppnar sina ögon. Hon ler.

”Tack Vide. Du gjorde precis rätt val. Och kul att se dig igen Yuno.”

Katten stryker sig mot hennes ben och spinner.

”Mitt namn är Sara” fortsätter kvinnan. ”Här får du.”

Hon ger Vide en gul sten, som känns varm i hans hand.

Sara ställer sig sedan upp och knäpper tre gånger med fingrarna. Med varje knäppning uppenbaras plötsligt en dörr.

”Och nu är det er uppgift att välja rätt dörr” säger hon.

Yuno går fram och luktar misstänksamt på var och en av de tre dörrarna; en gul, en röd och en blå. ”Definitivt den gula” säger hon.

Vide går fram och känner på varje dörr med handen. Han stannar vid den blå dörren och säger: ”Den här är kallast. Den tar vi.”

Han öppnar dörren och går in, tätt följd av katten.

”Surr!”

När Vide och Yuno kliver igenom dörren möts de av en isande kall vind. Himlen ovanför dem är blå med virvlande ljusa moln. Dörren bakom dem är spårlöst borta och de fortsätter framåt. Vide ropar efter sin pappa men får inget svar. Hans röst är ovanligt pipig, precis som på det andra kalla stället som de besökte tidigare

”Vad är det där?” frågar Yuno, med pipig röst, och pekar.

Vide springer fram mot en skepnad längre bort. När han kommer fram ser han att det är pappa som är alldeles stelfrusen likt en staty.

”Stackars pappa” säger Vide och klappar pappas stelfrusna kind.

Han funderar en stund och tar sedan fram den gula stenen som han fick av flickan i öknen. Vide trycker stenen mot pappas kind.

”Surr!”

Plötsligt dyker det gröna kylskåpet upp några meter bort. Dörren öppnas och ishäxan kliver ut.

”Där är ni era odågor” säger hon med ilsken röst. ”Jag har letat efter er i hela solsystemet. Nu skall ni bli isstatyer.”

Hon viftar med staven ovanför sitt huvud och börjar rabbla på en trollformel. Men då hoppar Yuno på henne. Hon biter ishäxan i näsan och river henne på kinden. Häxan skriker men lyckas efter en stund kasta bort den ilska katten. Hon höjer på nytt sin stav i luften. Men då kommer en hårdkramad snöboll flygande. Snöbollen träffar ishäxan rakt i nyllet så att huvudet ramlar av. Det hörs ett ”puff” och hon förvandlas till ett moln av snö.

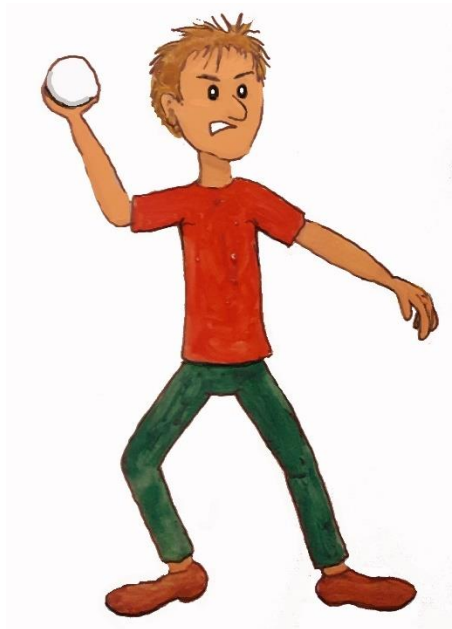
”Bra kastat pappa!” ropar Vide förtjust.

Den gula stenen hade tinat upp pappa och han ser nu nöjt på resultatet efter sitt snöbollskast.

”Dags att fara hem igen” säger pappa.

Vide, Yuno och pappa tränger ihop sig i kylskåpet och dörren stängs.

”Surr!”

Vide, Yuno och pappa springer in i växthuset. Men mamma är inte där. På stenplattorna ligger de sorgliga resterna efter de levande bönplantorna; nu endast nedklippta stjälkar, blad och bönor. Vide går in i vardagsrummet där mamma sitter nedsjunken i soffan. Hon tittar upp från en bok och säger:

”Vad har ni varit? Jag behövde ju hjälp.”

”Du verkar ha klarat av dig bra utan mig” säger pappa och flinar.

Mamma får sedan syn på katten vid Vides sida och får en rynka i pannan.

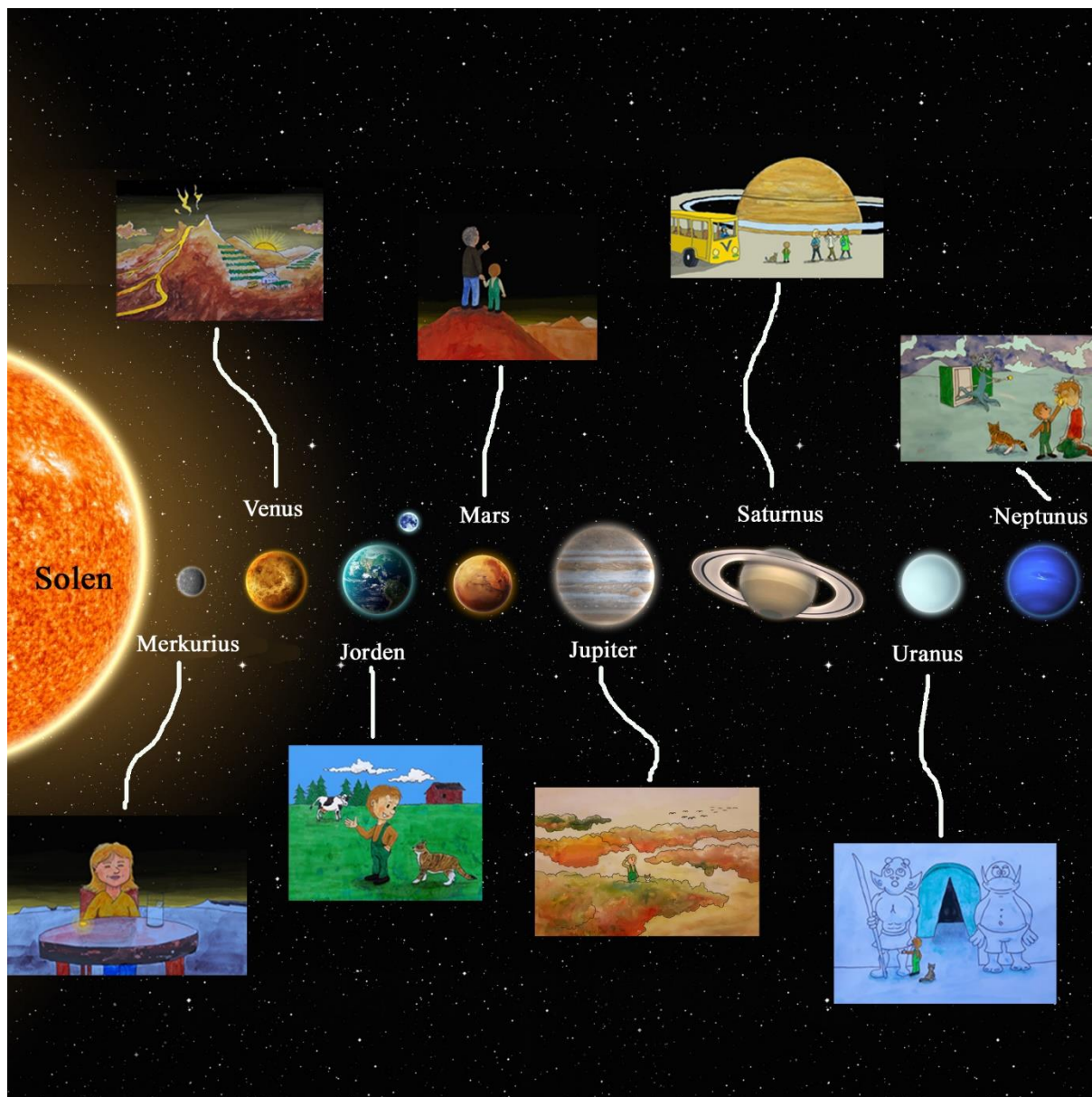
”Ursäkta mig. Jag heter Yuno” säger katten. ”Är det okej om jag stannar över på middag ikväll? Jag är jättehungrig.”

Snipp snapp snut, så var sagan nästan slut...

Vårt solsystem

Här ser du vilka planeter Vide besökte.

Snipp snapp snut, nu är faktiskt sagan slut!